

קדש, יהיה, גדל.

כח הקדושה של הנזירות- ואנחנו.

(1) ספר במדבר פרק ו

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:

(ב) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִפְלֵא לְגִדֵּר נְזִיר לְהַזִּיר לַיהוָה (ה) כָּל יְמֵי נְזִירוֹ תִּעַר לֹא יַעֲבֹר עַל רֹאשׁוֹ עַד מְלֵאת הַיָּמִם אֲשֶׁר יִזְרֹעַ קִדְשׁ יְהוָה גִּדְּל פָּרַע שְׁעַר רֹאשׁוֹ:

וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו כיא אתו אל פתח אהל מועד: (יח) וגלח הנזיר פתח אהל מועד את ראש נזרו ונקח את שער ראש נזרו ונמן על האש אשר תחת זבח השלמים:

רש"י על בראשית פרק לז פסוק ב: והוא נער - שהיה עושה מעשה נערות מתקן בשערו ממשמש בעינו כדי שיהיה נראה יפה:

(7) מדרש תנחומא וישב פרק ח: כיון שראה יוסף את עצמו בכך התחיל אוכל ושותה מסלסל בשערו ואומר ברוך המקום שהשכיחני בית אבי א"ל הקב"ה אביך מתאבל עליך בשק ואפר ואתה אוכל ושותה ומסלסל בשערך הרי אדונתך מזדווגת לך ומצירה לך לכך כתיב ותשא אשת אדוני וימאן למה מאן א"ר יהודה בר שלום שראה אקונין של אביו וא"ל יוסף עתידין אחיך להכתב באבני אפוד תרצה שתהא חסר מכללן ותהיה רועה זונות לכך מאן ויאמר אל אשת אדוני הן אדוני אמר לה הרי בעליך לפניך לפי שכל בני אדם שוין.

(1) ספר שופטים פרק יג. (ג) וַיֵּרָא מְלָאךְ יְהוָה אֶל הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֲלֶיהָ הֲנֵה נָא אֶת עַקְרָהּ וְלֹא יִלְדָתָּ וְהָרִית וְיִלְדָתָּ בּוֹ: (ד) וְעַתָּה הַשְׁמִירִי נָא וְאַל תִּשְׁתִּי יַיִן וְשָׁכַר וְאַל תֹּאכְלִי כֵּל טָמֵא: (ה) כִּי הִנֵּה הָרָה וְיִלְדָתָּ בֵּן וּמוֹרָה לֹא יַעֲלֶה עַל רֹאשׁוֹ כִּי יִזְרֹעַ אֱלֹהִים יְהוָה הַנֶּעַר מִן הַבֶּטֶן וְהוּא יַחַל לְהוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים:

(יג) ותאמר דלילה אל שמשון עד הנה התלפת בי ותדבר אלי פנבים הגידה לי במה תאסר ויאמר אליה אם תארגי את שבע מקלפות ראשי עם המסכת: (יד) ותתקע בידך ותאמר אליו פלשתים עליך שמשון וייקץ משנתו ויסע את הנידן הארג ואת המסכת: (טו) ותאמר אליו איד תאמר אהבתיך ולבך אין אתי זה שלש פעמים התלפת בי ולא הנדת לי במה פתח גדול: (טז) ויהי כי הציקה לו בדבריה כל הימים ותאלצהו ותקצר נפשו למות: (יז) ויגד לה את כל לבו ויאמר לה מורה לא עלה על ראשי כי נזיר אלהים אני ממשן אמי אם גלחתי וסר ממני כחי וקליתי וקיימתי ככל האדם:

(כב) ויחל שער ראשו לצמח כאשר גלח:

(39) שפת אמת ספר במדבר - פרשת נשא - שנת [תרנ"ו]

במדרש איש כי יפליא הה"ד שוקיו עמודי שש זה העולם שהעמיד על שבעה עמודים ימי בראשית אדני פז שלשה חכמה בינה דעת כו'. כי עוה"ז הגם שהוא בטבע אעפ"כ כתיב ה' בחכמה יסד ארץ. ונק' עמודי שש מלשון אבני שיש. שהגם שנעשה מהמאמרים טבעיים מ"מ יסודן גנוז בתוכן ולא נשתנו ע"י התלבשות בטבע ועדיין מיוסדים על אדני פז חב"ד. וזה בחי' ששת ימי המעשה סגור וע"ז נשתוקק הקב"ה לבראתן שהגם שיהיו בטבע לא יקבלו שינוי. וכן צריך להיות אדם השלם. וזה מעלת הנזיר שנתעלה בקדושה ככ"ג ע"י שהוא נזיר ונפרש ונבדל מהבלי עולם חל עליו הקדושה ביותר. לכן נאמר פרשת נזיר אחר כל המדריות שנבדלו הלויים וכהנים וכ"ג על כולם. **אעפ"כ כל איש ישראל במקום שהוא כפי שמירת הפנימיות להיות סגור ונבדל ונק' עמודי שש נמצא בו הקדושה.** וזה הנזיר יצא מן הכלל ללמד על כל הכלל כמ"ש במ"א מזה. לכן קדוש הוא לה' ר"ת קה"ל. והנה במ"ש במד' אדני פז חב"ד. הוא כמ"ש מדת הקב"ה הוא למעלה ממשאו לכן התחוננים תליון בשרוש העליון. וכן צריך להיות האדם עצמו הגוף שנק' רגל ושוק יהי' נמשך אחר מוח שבראש. וכן ימי המעשה אחר השבת כמ"ש אם תשיב משבת רגלך:

(41) שפת אמת ספר במדבר - פרשת נשא - שנת [תרס"א]

וזהו בחי' הנזיר כי יפליא שגובר בו כח הנשמה שהוא בחי' פלא כמ"ש ז"ל ומפליא לעשות שקשר הקב"ה הנשמה בגוף. וכשגובר בו כח הנשמה בא לבחי' אהבה רבה ושוכח כל תענוגי עולם כמ"ש ועמך לא חפצתי בארץ.

גְּדִילִים תַּעֲשֶׂה לָךְ עַל אַרְבַּע כַּנְפוֹת קְסוּתָךְ אֲשֶׁר תִּכְסֶה בָּהּ.

הכתב והקבלה על דברים פרק כב פסוק יב גדילים. לרו"ל הוא חלק מן הציצית הסמוך לכנף הבגד, שכורכין חוט אחד על שאר שבע החוטים, ובזמן התכלת שהיתה הכריכה בחוט תכלת ובוטל לכן (ע' רמב"ם וראב"ד, בהלכות ציצית) היו באמת כעין קליעה, ובלשון ארמי קורין לקליעה גדיל.

(1) רש"י על במדבר פרק טו פסוק לח : (לח) ועשו להם ציצת - על שם הפתילים התלויים בה כמו (יחזקאל ח) ויקחני **בציצית ראשי**. ד"א ציצית על שם וראיתם אותו כמו (שיר ב) מציץ מן החרקים:

(35) ספר צדקת הצדיק - אות רכ

העצות למחשבות זרות והרהורים הוא מצות ציצית ותפילין וכמו שאמרו (סוטה י"ז). בשכר אם מחוט ועד שרוך נעל (בראשית י"ד כ"ג) זכו בניו לחוט של תכלת ורצועה של תפילין. כי שורש כל הדמיונות ומחשבות זרות הוא רק בלב חומד לעניני עולם הזה אבל הנקי מזה לגמרי כאברהם אבינו ע"ה שמדתו זיכך האהבות והתאוות בלתי לה' לבדו ונתברר אז כמו שנאמר (שם) אם וגו' ולא תאמר אני העשרתי וגו' כי לא רצה בשום דבר מעניני עולם הזה רק מה שהשם יתברך יתן לו בשביל כן זכו בניו לשני מצוות אלו השומרות אותם גם כן מזה:

בציצית מפורש (במדבר ט"ו ל"ט) וראיתם אותו וגו' ולא תתורו וגו'. ולשון ולא תתורו משמע לא שיעקר ההרהור מלב לגמרי רק שיהיה בכוחו לדחותו. כי כל זמן שהאדם נזכר בעול מלכות שמים ועול תורה ועול מצוות שעליו יכול בקל לגעור ביצר ולדחות כל מחשבת חוץ מזה. רק פעולת היצר להשכיחו מזה וכמו שאמרו (נדרים ל"ב ע"ב) דבשעת יצר רע לית דמדכר ליצר טוב שנאמר (קהלת ט' ט"ו) ואדם לא זכר וגו' שהמחשבות הטובות של יחוד הבורא יתברך נשכחות מן הלב אז ואין נזכר מהם ועל זה הוא מצות ציצית להזכירו כמו שמובא (זוהר ח"א קע"ה). שהוא הרצועה לאלקאה בישיא ומעוררת היראה על האדם ועל ידי זה מתבטלים כל חמדות עולם הזה כשנזכר גם מיראת העונש על ידי חוט תכלת ואין צריך לומר מיראת הרוממות על ידי חוט לבן:

(48) ספר ליקוטי הלכות או"ח - הלכות נטילת ידיים שחרית הלכה ד

פי תכלת פחינת התכלית, כמבאר (בסימן י"ח). ועל זה נאמר, "ויראיכם אותו", שעקרו נאמר על התכלית, הינו שפיריכין לראות ולהתפעל מאד על התכלת, שהוא פחינת התכלית פי תכלת דומה לים נכו' עד פסא הפכוד (טו) ששם שורה פכודו ותפורה, פחינת אור האין סוף, שהוא פחינת התכלית. וזהו (שם), "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם". דהינו שלא תפסל מן הצד על הבלי עולם הזה, רק יכנו ראייתו והתפעלותו אל התכלית לבד, שהוא פחינת תכלת פנ"ל. ועל - די זה ממשיכין אור מהתכלית למשן פחינת המלבושים, שהם הפלים, פדי שיוקלו לקבל אור הרשימו פנ"ל שמשם פל התורה פנ"ל. וזה, "ויראיכם אותו ונכרתם את פל מצות ה'" כי פל המצות, שהם פלל התורה, נמשכין מאור הרשימו פנ"ל:

תלמוד בבלי מסכת מנחות דף מד/א

נו רבנן חלזון זהו גופו דומה לים וברייתו דומה לדג ועולה אחד לשבעים שנה ובדמו צובעין תכלת לפיכך דמיו יקרים תניא א"ר נתן אין לך כל מצוה קלה שכתובה בתורה שאין מתן שכרה בעה"ז ולעה"ב איני יודע כמה צא ולמד ממצות ציצית מעשה באדם אחד שהיה זהיר במצות ציצית שמע שיש זונה בכרכי הים שנוטלת ד' מאות זהובים בשכרה שיגר לה ארבע מאות זהובים וקבע לה זמן כשהגיע זמנו בא וישב על הפתח נכנסה שפחתה ואמרה לה אותו אדם ששיגר לך ד' מאות זהובים בא וישב על הפתח אמרה היא יכנס נכנס הציעה לו ז' מטות שש של כסף ואחת של זהב ובין כל אחת ואחת סולם של כסף ועליונה של זהב עלתה וישבה על גבי עליונה כשהיא ערומה ואף הוא עלה לישב ערום כנגדה באו ד' ציציותיו וטפחו לו על פניו נשמתו וישב לו על גבי קרקע ואף היא נשמטה וישבה על גבי קרקע אמרה לו גפה של רומי שאיני מניחתך עד שתאמר לי מה מום ראית בי אמר לה העבודה שלא ראית אשה יפה כמותך אלא מצוה אחת ציונו ה' אלהינו וציצית שמה וכתוב בה אני ה' אלהיכם שתי פעמים אני הוא שעתיד ליפרע ואני הוא שעתיד לשלם שכר עכשיו נדמו עלי כד' עדים אמרה לו איני מניחך עד שתאמר לי מה שמך ומה שם עירך ומה שם רבך ומה שם מדרשך שאתה למד בו תורה כתב ונתן בידה עמדה וחילקה כל נכסיה שליש למלכות ושליש לעניים ושליש נטלה בידה חוץ מאותן מצעות ובאת לבית מדרשו של ר' חייא אמרה לו רבי צוה עלי ויעשוני גיורת אמר לה בתי שמא עיניך נתת באחד מן התלמידים הוציאה כתב מידה ונתנה לו אמר לה לכי זכי במקחך אותן מצעות שהציעה לו באיסור הציעה לו בהיתר זה מתן שכרו בעה"ז ולעה"ב איני יודע